

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 7141-2/ODK-2016

Praha 15. ledna 2016

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, jako nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), rozhodlo podle § 16a odst. 7 písm. c) InfZ, o stížnosti [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] (dále jako „žadatel“ nebo „stěžovatel“), ze dne 27. prosince 2015 na postup povinného subjektu – Libereckého kraje, Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) – při vyřizování žádosti o poskytnutí informací ze dne 4. prosince 2015,

t a k t o :

Povinnému subjektu – Libereckému kraji – s e p ř i k a z u j e, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí z j e d n a l při vyřizování žádosti Ing. Ludka Maděry, n á p r a v u.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvu vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „nadřízený orgán“) byla dne 4. ledna 2016 předložena povinným subjektem dle ustanovení § 16a odst. 4 a 5 InfZ stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace.

Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že dne 4. prosince 2015 se žadatel v souladu s InfZ obrátil prostřednictvím datové schránky na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí následujících informací: „*jaká byla celková výše veřejných prostředků před zdaněním vyplacených v letech 2010 až 2015 ředitelům krajského*“

úřadu a jednotlivým vedoucím odborů a oddělení. U ředitelů a jednotlivých vedoucích nepožadují informace v celém rozsahu stanoveném § 8b odst. 3, stačí mi jméno, příjmení a celková výše veřejných prostředků vyplacených jim v jednotlivých letech.“

V reakci na tuto žádost mu povinný subjekt zaslal svůj dopis č. j. KULK 87317/2015 PO ze dne 16. prosince 2015 (dále jen „Oznámení o výši úhrady“), kde žadatele ve smyslu § 17 odst. 1 InfZ požádal o úhradu nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací, a to v celkové výši 3.242 Kč. Ke zdůvodnění této kalkulace uvedl, že se jedná o součet částek za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nákladů spojených s doručením oznámení o podané žádosti dotčeným osobám, kterými jsou ti vedoucí zaměstnanci povinného subjektu, kteří již u povinného subjektu nepracují. K mimořádně rozsáhlému vyhledávání informací uvedl, že nevede žádnou ucelenou a oddělenou evidenci platů. Z platového softwaru, používaného povinným subjektem, je sice možné získat údaje o celkovém ročním příjmu každého zaměstnance, ovšem bez rozlišení, zda vykonával vedoucí funkci. Vzhledem tomu, že v průběhu předmětného období docházelo k přechodům u jednotlivých zaměstnanců (z referentské pozice do vedoucí pozice a naopak), musela být částka spočítána manuálně a celková časová náročnost činila 11 hodin. Hodinová sazba za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací je přitom dle sazebníku úhrad povinného subjektu 160 Kč/hod.

Povinný subjekt rovněž uvedl, že povinnost informovat dotčené osoby (o jejichž platy se jedná) vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Dle vyjádření povinného subjektu se konkrétně jednalo o 38 bývalých pracovníků, kterým byla odeslána doporučená zásilka s dodejkou (cena jedné zásilky je 39 Kč). Součet částek za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nákladů spojených s doručením oznámení o podané žádosti dotčeným osobám pak činil celkovou částku 3.242 Kč.

Proti tomuto postupu si žadatel podal dne 27. prosince 2015 svoji stížnost, ovšem bez jakékoliv argumentace ze své strany – k výše uvedenému Oznámení o výši úhrady uvedl pouze „*S touto výší úhrady nesouhlasím a podávám, v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) stížnost.*“

Povinný subjekt následně zaslal stížnost i spisový materiál Ministerstvu vnitra jakožto nadřízenému orgánu svým dopisem ze dne 4. ledna 2016, č. j. KULK 260/2016 PO, kde pouze uvedl, že neshledal důvod pro vyhovění této stížnosti dle § 16a odst. 5 InfZ.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podané stížnosti, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze

požadovaných informací, jež spadají do samostatné působnosti kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 1 zákona o krajích konstatovat, že nadřízeným orgánem kraje je Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra. Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že stížnost byla podána včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 16a odst. 3 InfZ.

III.

Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo postup povinného subjektu (včetně skutečností uváděných stěžovatelem) a dospělo k závěru, že stížnost je důvodná. Vycházelo přitom z následujících skutečností.

V první řadě nadřízený orgán musí upozornit na způsob, kterým stěžovatel podal svoji stížnost, resp. na absenci jakéhokoliv odůvodnění této stížnosti. Jak uvádí i odborná literatura – viz FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy: komentář. 2. vyd. Praha: Linde 2012, s. 754 – povinnost uplatnit konkrétní námitky proti postupu povinného subjektu a doložit je případně důkazními prostředky sice InfZ výslovně nestanoví, nicméně z povahy stížnosti jakožto opravného prostředku v dispozici žadatele je zřejmé, že ten musí své námitky konkretizovat a svá tvrzení adekvátně doložit, aby mohl nadřízený orgán postup povinného subjektu přezkoumávat. Zde lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2011, č. j. 2 Ans 8/2010-68, jenž takové požadavky na žadatele klade a odvozuje je ze základních zásad činnosti správních orgánů. Je sice pravda, že nadřízený orgán není rozsahem stížnostních námitek vázán a zjistí-li jiné, než stěžovatelem tvrzené pochybení, musí k němu při vyřizování stížnosti přihlížet. Avšak na druhou stranu platí, že pokud žadatel nesplní svou povinnost „tvrdit a prokázat“, nemůže později vytýkat nadřízenému orgánu, že určité nikoliv zjevné pochybení povinného subjektu nebylo „odhaleno.“

Vzhledem k absenci jakýchkoliv konkrétních tvrzení ze strany stěžovatele, která by směřovala vůči konkrétní argumentaci povinného subjektu v jeho Oznámení o výši úhrady, se proto nadřízený orgán zabýval postupem povinného subjektu pouze v obecné rovině, tj. zda Oznámení o výši úhrady samo o sobě neobsahuje některé prvky, které by byly ve zřejmém rozporu s InfZ. Pokud jde o časové hledisko, Oznámení o výši úhrady bylo v souladu s § 17 odst. 3 InfZ stěžovateli oznámeno před samotným poskytnutím informace, resp. ve lhůtě 15 dnů ode dne obdržení žádosti. Co se týče samotných tvrzení povinného subjektu o nutnosti vyhledat požadované informace individuálně, nemá nadřízený orgán důvod o tomto tvrzení bez dalšího pochybovat a má za to, že využití institutu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací je v tomto případě pochopitelné. Pokud jde o délku tohoto vyhledávání, tj. 11 hodin, ani zde nemá nadřízený orgán důvod pochybovat

o správnosti tohoto výpočtu. Jinak řečeno, není důvod pochybovat o nároku povinného subjektu na úhradu částky 1.760 Kč (11x160 Kč).

Co se však týče vyúčtování nákladů za obelání bývalých zaměstnanců povinného subjektu, nemůže nadřízený orgán souhlasit s tím, že by takto vynaložené náklady mohly být účtovány „k tíži“ žadatele o informace. Povinný subjekt má pravdu v tom, že vzhledem ke zmíněné judikatuře Nejvyššího správního soudu lze u povinných subjektů dovodit jejich povinnost, aby v případě takto formulovaných žádostí o informace pohlížely na osoby, jichž se žádost přímo dotýká (zde zaměstnanci, o jejichž příjmy se jedná), jako na dotčené osoby, kterým má být umožněno uplatnit svoje práva ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu. Finanční částku vynaloženou povinným subjektem však nelze podřadit pod jím zmiňované „poštovné a jiné poplatky dle sazeb platného poštovního sazebníku“, jak to uvádí v Oznámení o výši úhrady. Avšak vyhláška č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, stanoví přesný způsob, jak mají povinné subjekty dospět ke stanovení výše úhrady a to jako součet částek za konkrétní úkony – viz § 2 této vyhlášky. Co se týče nákladů spojených s poštovním, balným atd. (§ 6 vyhlášky), jedná se pouze o náklady spojené s odesláním informace žadateli – tedy nikoliv o náklady spojené s jinou činností povinného subjektu, jakou je např. i kontaktování dotčených osob. Tyto náklady tak nemůže povinný subjekt vyúčtovat „na úkor“ žadatele o informace a to ani tehdy, pokud je skutečně vynaložil. Nadřízený orgán si zde je vědom určitého znevýhodnění povinného subjektu, nicméně ani to nic nemění na tom, že v tomto konkrétním případě je nucen finanční částku již vynaloženou na zaslání výzvy dotčeným osobám uhradit ze svého rozpočtu.

Nad rámec výše uvedeného lze povinnému subjektu - pokud by se v budoucnu dostal do obdobné situace a musel kontaktovat dotčené osoby – doporučit následující postup. Pokud je dotčených osob více než 30, postačí tyto dotčené osoby kontaktovat zveřejněním výzvy na úřední desce – klasické i elektronické – ve smyslu § 144 správního řádu a § 65 odst. 3 zákona o archivnictví a spisové službě. Tento postup mohl být uplatněn i v tomto konkrétním případě. Teprve při menším počtu je nutné dotčené osoby obelát individuálně, přičemž nejvhodnější je samozřejmě takový způsob, u něž lze dokázat, že dotčená osoba výzvu skutečně obdržela – ideálně doporučeným dopisem nebo do datové schránky. Vzhledem ke krátkým procesním lhůtám spojeným s vyřizováním žádostí o informace však nadřízený orgán akceptuje i méně formální způsoby zaslání této výzvy (typicky zaslání „obyčejným“ dopisem či e-mailem). Problém by zde nastával pouze v okamžiku, kdy by dotčená osoba výslovně tvrdila, že výzvu neobdržela – povinný subjekt tu nemá možnost doručení prokázat.

Vzhledem k výše uvedenému tedy nadřízený orgán nemohl postup povinného subjektu potvrdit, neboť ve způsobu, jakým byla vypočítána celková úhrada nákladů spojených s poskytnutím informací, nalezl rozpor s InfZ. Proto rozhodl o stížnosti

stěžovatele tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. dle § 16a odst. 7 písm. c) InfZ povinnému subjektu nařídil, aby v dané věci zjednal nápravu.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 16a odst. 9 InfZ nelze odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru
podepsáno elektronicky

Rozdělovník:

1. Prvopis rozhodnutí bude doručen dle § 16a odst. 9 InfZ povinnému subjektu – Libereckému kraji, Krajskému úřadu Libereckého kraje, právnímu odboru, U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2; k č. j. KULK 260/2016 PO (do datové schránky).
2. Stejnopis rozhodnutí bude oznámen podle § 16a odst. 9 InfZ stěžovateli – [REDACTED] bytem [REDACTED] (do datové schránky).
3. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Martin Vašica
tel. č.: 974 816 485
e-mail: martin.vasica@mvcv.cz